Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب ځانګړتیا

کتاب نوم: خـــــوږ درد

لیکوال: رضـــوان الله نیازی

تـلفون: ۰۰۹۸۹۱۷۴۵۰۸۴۵۵

ډیزاین: شـــرافت نیازی

کمپـوز: حسیب الرحمن

پښتنی: الفـــــت صافی

کـــال: ۱۴۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

مننه او کورودانی

مننه له ډاکتر ناظم «نیازی» انجینر یاسر «حمید یار» څخه

خاص کورودانی له علی «صافی» او شاه جهان نیازی څخه چې زه یې

د شاعرۍ په ډګر کې ډېر هڅه ولی یم

له ګران ورور عرفان نیازی څخه چې د کتاب ملاتړ یې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خـــوږ درد څـو خبرې

د دردمنو احساساتو شاعر رضوان نیازی په دې ټولګه کې د زړه هغه نغارې وهي چې د هر ډیین انسان درد راویښوي د ده شاعري د ربښتیني ډیین د ژوند نه راټوکېدلې ده داسې ژوند چې په هره کربنه کې یې د یو دردمن ډیین د درد سیوری پروت دی

رضوان د دردمن ژوند له سختو څپو سره لاس او ګرېوان پاتې شوی او همدا تریخې تجربې یې په شعر کې د اوښکو په څېر رڼې او ربښتینې انځور کړې دي د ده کلام سختوالی نه لري د زړه له تل نه راپورته شوی آه دی چې کله د مینې په نوم کله د ببلتون په نوم او کله د وطن د درد په نوم غږېږي.

د دې ټولګې هر بیت د یوې ماتې خاطرې کیسه ده لوستونکی داسې احساسوي لکه د یو غلي مابنام په چوپتیا کې چې د شاعر له زړه سره ناست وي او د هغه نه ویل شوي دردونه اوري د رضوان نیازی شاعري غمجنه ده خو دا غم کمزوري نه بلکې د ژور احساس وفاداری او انسانیت ننبه ده

زه باور لرم چې د ده دا ساده خو دردناکه ژبه به د شعر مینه وال د فکر او احساس نوې نړۍ ته بوځي او د پښتو ادب په ډګر کې به د یوې ربښتینې او دردمنې شاعرۍ په توګه خپل ځانګړی ځای ومومي.

درنښت

سیلاب نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خواږه خواږه یاران دې رانه بیل کړه
غـریـبـیۍ قسم په خدای که دې ښښمه
چـبـرتـه تللې یـې خفه یې رانه ولې
خـوشحالې قسم په خدای که دې ښښمه
د غـرځـې غوندې تیریږئ څه په منډه
یه ځـوانـیۍ قسم په خدای که دې ښښمه
د جنت په شان وطن دې په ما پرښښود
مـزدوریۍ قسم په خدای که دې ښښمه
له مسجـد دې میخانې ته ورروان کړم
عـاشـقـیۍ قسم په خدای که دې ښښمه
چې واده شـوې بیا پوښتنه دې ونه کړه
لـیـونـیۍ قسم په خدای که دې ښښمه
له رضـوانـه دې نور لاړ ده ورکه کړې
شـاعـریۍ قسم په خدای که دې ښښمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې زه پســـې برباد یمه رضوانه
چېرته زه به ورته یـــــاد یمه رضوانه
خـــدایـــه ستا دغه بنده زما نصیب که
بـــې لـــه ده به کـلـــه ښاد یمه رضوانه
زه به ډېـــرو دله ګانـــو وم خوږلای
مور دعا ده چـــې اباد یمه رضوانه
یو ستا نوم په لاس لیـکلی شم دلبره
نور خو ښه پوخ بیسواد یمه رضوانه
ټك وهلی یم جانان د زړه په ســـــر
زړه په سر لکه فولاد یمه رضوانه
خلکو مړ نه یم ژوندی یم تر ابده
فدایي زه د جهاد یمه رضوانه
شاعری زه د قام ولس لپاره کـــړمه
دمظلوم دخولې فریاد یمه رضوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځی نه وي خو په شپه کـې راسره
د چا یاد دی په سینه کـــــې راسره
نیمایي عمر مې تاباندې برباد کړو
نیمی نور ده میکـــــــده کـې راسره
زهر خورمه چې بیغمه شم هـغې نه
نه هیریږي په نشه کـــــې راسره
ځنکدن کې چې پوښتنې ته رانغلو
پرې یې نـــږدې جنازه کې راسره
ځمکه نه چاودي چې روغ ورننوځم
پلار یې ولیدلـــه روژه کې راسره
پلار می ویلې ته غم مه کوه رضوانه
خیر راضي به شي جرګه کـــې راسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګډه شـــــــــــوې د باران په هوا ته يې
په هر څه مې داسی خیال وي چې دا ته يې

بل څوك نشته چې په سترګو مې لاس کیدي
دا دی ومـــــــــــې پېژندلې ها ها ته يې

په جنت کې به د شیخ خوراك منې وي
په جنت کې به خوش رنګې زما ته يې

په خوله باندې مکرجن تبسم زه يم
او په سترګو کې مې غلې ژرا ته يې

له تا پرته مې ډېر خلك کړل خبر چې
په ایران کـــــې زما يو تنها ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره چېرته یې ته راشه چې دې واخلم
د پیسو مې انتها ده او ته نه یې
په غربت کې چې تا لار وه جدا کــړې
نن مې ښه ډېره دنیا ده او ته نه یې
اوس چې دغومره مالدار یمه مورجانې
برکت ستا د دعا ده او ته نه یــې
دوه می ښځې اوپنځلس مې بچیان دي
دریم واده مې هم سبا ده او ته نه یې
د خپلوانو مې حساب راځخه هیر دی
حجره ډکه له هر چا ده او ته نه یـــــې
اجازه راکړه چـــــې ورشمه ګودر ته
انتظار راته لیلا ده او ته نه یې
وزیره ګیلامنه ای د قوم په ننګ شهیده
خبر یې لراوبر یو پښتون نخواده اوته نه یې
راغلې دې د قبر سر ته ناسته ده رضوانه
مورسره دې لور هم په ژړا ده اوته نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بـه دومـره پیســـــــي وکـتم لـخیره
پردي څه چـــــي به خپلوان راپسـي غاپي

زه چـــي کـلـه جانـان ونیـسم له لاسـه
بیـا پـه لاره رقـیـبـان راپســـــي غـاپی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـې زه درنه دیدن غواړمه ماته کړې بهانې
رقیب ته یـــې ولاړه هره ورځ د بام په سر

رباب مې خرسومه کاتکي ټوپك پرې اخلم
رقیب او جـــانان ولمه جوړه په دا ټټر

رضوانــه یارانو کې خومو هیڅ ګټه ونکړه
یاران راټولومه ځو ډبر لرې په چـــکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ژوند راسره لږ غوندې وفا وکړه لالیه
وعده که تا له ما سره ریښتیا وکړه لالیه
چشمانوته راوړمه ستا رانجه له کوه قافه
که یوځل دې په مړو سترګوخنداوکړه لالیه
جیګه نرۍ پزه یې ده غټې غټې سترګې
ریبارراته کیسه دې شپې ستاوکړه لالیه
شونډې په شو نډو راته کښښودې پرون
روژه کې یې په ما غټه ګناه وکړه لالیه
ربه لیونۍ یې کړی زما د زوی په شان
مورمې په لمانځه درته ښیراوکړه لالیه
په نیمه لار دې پریښودلو یاره مطلبي
رضوان سره دی ډېره ناروا وکړه لالیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دغسې که هاغسې که رنګ دی او کـــــه بنګ دی
زما خوخ دی جانان مې خیر که تور دی غنمرنګ دی

که چا هم چـــــــبرته ولیده خبر یې ماته راکـــړی
غټې غټې سترګـــــې د چنار په شانـــتې دنګ دی

رضوان که مشهور دی ښه لوفر په ټول کـلـــــــي
اخلاقو نه بادشاه دی او په خوی باندې ملنګ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

واده ده او ساقی شرابان مفته ورکـــوي
جامونه رنګارنګ ورکول کېـــږي میخانه کــې

یو ځوان په کې د خپلو ارمانو جنازه و کـــــــړه
یو ځوان له ډېره درده نن ګډیګي میخانه کــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موږ دې تباه کړلو تباه شې غریبی وخ آی

ای د نامردوبـــې غیرتو احتیاجی وخ آی

خلك چکر ته ځي میلې کوي ساعت تېروي

درته حیران شوم تش جیبه مفلصی وخ آی

د خدای خدایي منم بیشکه دی پاچا د جهان

رب مـو دې ساتي د بنده له بندګی وخ آی

قربان قربان به یې کول ټول بې وفا وښتل

لعنت لعنت او بیا لعنت په دې یاری وخ آی

د خوشحالي خپلوان زخت زیاد دي د خفګان په شمار

کاکا مـامـا عمه خـاله او ورورولـــــی وخ آی

بس ددی ژوند نه نور بیخي رضوانه تنګ راغلمه

کـاشکې حلاله وی نشه یا خودکـــشـــی وخ آی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې لـــــر او بر پښتنو پورته شی لاریون وکړی

مړه ضمیرونه مو راویخ کړی لږ غبرګون وکړی

په سیاست نه کښږی نه چا په سیاست ګټلې

په سوال زاریو او نه چا په سهولت ګټلې

ازادي غواړي سربښندنه او غیرت پشتینه

امان الله غازی په شانتې لوړ همت پشتینه

په میاو میاو نه کښږی زمري غوندې غړمبار شروع کړی

وسلې راواخلی پـــه پنجاب باندې بمبار شـــروع کړی

نوم او نشان یې دنقشې نه ورکول په کار دي

د ګلخانانو هـــم له دوی سره وژل په کار دي

رضوانه کله بـــــــه اباد وزیرستان ووینم

چې لر او بـر نه وی ازاد پښتونستان ووینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

گودر نه راغله په ژړا اخ خی

ویلې خبر مـې شو لالاخ خی

په ژړغوني غـږ جانان وویل

جرګه راولیګه سبا اخ خی

هغه چې ما ورته ورکړې تحفه

جوړه اغوستې یـې نن بیا اخ خی

مور مې ویل هغه جنۍ درته کوم

هغه جنۍ چـــې خوښه ستا اخ خی

که دمنصور غوندې په دار شمه

بیا به هم ویمه چـې لیلا اخ خی

نه ورور وژنه وی او نه جنګونه

په اتفاق وی پښـــــتونخوا اخ خی

زه بـــــه دا ستا د پښو خاورې شمه

رضوان ته وکړه موری دعا اخ خی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تکلیفونه راکوه حساب یې نیسه
خیر دی اوس مې ځوروه حساب یې نیسه

واده شوې لیلا بیا مخې ته راغله
بیا یې غم کړه راتازه حساب یې نیسه

ای رقیبه جانان تاته مې در پرېښود
اوس یې ته ونازوه حساب یې نیسه

ګناهونه خو دې ډېر دنیا کې وکړل
رب ته ورغلې بنده حساب یې نیسه

تا ویلي وو چې راشه دیدن وکړه
بیا دروغ ده ستا وعده حساب یې نیسه

کال پوره دې شو رضوانه خو رانغلې
مسافرې دې ده اوږده حساب یـــې نیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مرګ په اخطارو به رقیبانو یرولم
ګیله مې په یو شعر کې له خپل یاره کړې وه
زماهم دې منصور غوندې هیڅ ترس زړه کې نه وو
د لر او بر نعره چـــــې مـــې تر داره کړې وه
نو ولې دسمال ورکه دې کاکا زوی ته واده شوه
وعده خـــو تا لـــه ما سره ریباره کړې وه
په کومو سترګو ځوانه ته به خدای ته ودریږې
زنا چـــې تا دنیا کې ښه بې شماره کړې وه
په غاړه چـــې پرته ده ستا څلور کونجه دنیا
په قبر کـــــې دې څه بهانه مالداره کړې وه
بچیه تعلیم وکړه دوطن په ننګ شهید شه
دغه خبره مـــــاته مې خپل پلار کړې وه
بنګ سګرټ نصوار په ما تاثیر ونکړو رضوانه
نشو ته مـــــــې شروع چې د کوکناره کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه مې دغه خپله ملنګي پیره
نه ورکوم ستا پر بادشاهي پیره
چرته که مې دعا د مور قبوله شوه
ته به بیا کوې زما غلامي پیره
چا چې پـــــه تنګسه کی زه پریخی وم
معاف مې دې کړي بیا دې نه راځي پیره
ګرځي بې پروا چې په جهانه کې
دا عادت مې خوښ دې لیوني پیره
ټولې یارانې اوس دې مطلب شوې
مرګه راشه تېر له زندګۍ پیره
عشق د مجنون او د لیلا منم
دروغ د نن سبا دا عاشقي پیره
چا مې که جانان ته پورته وکتل
وژنمه یې ټول خانه دانی پیره
یو ځای مو زهر وخوړل رضوانه نن
منځ کې مـــــو راتلله جدایي پیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـن يې بيخي خراب کړم
ای زندګي خراب کړم
نن د ساقي ميلمه وم
جام خوماري خراب کړم
د ځان نه ډېر خوږ راته
يـار مطلبي خراب کړم
ښـې ورځی رانغللې
کربنو دې تندي خراب کړم
بيګاه رضوانـه د شپې
يـــو سګرټي خراب کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دیارانو دوکو ډبـــــــر کړمه هوښیار زه

نور نو بس ده مجبور بیله کړم تري لار زه

نن چې زه په خپلو وینو کې لت پت یم

وخت به راشي خیژوم به دې په دار زه

د ادې ټول ارمانونه بـــــــــه پوره کړم

چیرته خدای ﷻ که کړم یو واری لږ مالدار زه

پـــــه وړو وړو نشو هېڅ نه هیریږي

بنګ نشې شروع کوم به کوکنار زه

د رضوان زړه چې دې مات لکه شیشه کړه

که په لاس راغلې نو کړم به دې سنګسار زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان ته حیران یم چې دا څه کومه څه کومه
هر ډول پیښې مې په خپله په خپل زړه کومه

غرقه نشه ساقي خانه او د شرابو بوتل
لار کې روان یم مسخرې په ژوندانه کومه

ته یا قربان وکړه ساقي قسم په خدای یو ځل
زه تـــــــــر سهار درته کینمه ټپې زه کومه

شپه مې شبګیر کړله تصویر سره خبرې کوم
ورته کیسې د بـــــــې وفا د بیلتانه کومه

رضوانه زړه راته بیګاه په ژړغوني غږ ویل
نوره توبه ده مینه نه کومه نه کومه نه کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم او درد د غریبـــی ژوند او ژړا ته
کاشکې هیڅ نه وی راغلی زه دنیا ته
زما هـــــم نوې ځـــواني نري بریتونه
خو په یوه سترګك یې پورته کړم هوا ته
د مات شوي زړه تاوان له چانه واخلم
زړه مې وسپارمـــه بیا کومې بلا ته
یو جدا شوې بل دی تور راباندې کښښود
زه نو وژارمه ســتـــا کومې نـــاروا ته
ته نو زما د حاله څـــه خبر یـــې یاره
خدای دې مه مجبوروه د غم خندا ته
إن شاء الله زه به پاچا شمه دې زړونه
ضرورت لرم دې مـــــور یوې دعا ته
وفا نه ده پاتې هیچا کې قـــسم ده
رضـــوان ووایم د زړه رازونه چاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرېږده چې نښه وځوريږو مونږ نو د چا څه کېږو
خلك د دنيا دي مړه مونږ د دنيا څه کېږو

خدايه مونږ غريب خلك قيامت کې چېرته هېر نه کړې
دلته هم خانان هوسا دي مونږ دهـــــوسا څه کېږو

شپې دې يو ظالم له قبره ډېرې چيغې راغلې
ده به په دنيا کـــــې ويلې مونږ د الله ﷻ څه کېږو

ټول ياران مې وايي راته ډېر بــې وفا شوی يې
تاسې وفادار نښه يې يار مونږ د وفا څه کېږو

مور مې راته وايي هر وخت رب دې کړه پاچا رضوانه
موری ستا دعا پکار ده مونـــــږ د پاچا څه کېږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه بیغیرته عاشقي وه پریخي مې ده
د ایزیلوډ اندیوالي وه پریخي مې ده

د بې وفا خلکو یاری وه پریخي مې ده
د بنده ګانو بندګی وه پریخي مې ده

دغه د نن بدماشان ټوله ویریدل به له ما
زما یو وختی لوفري وه پریخي مې ده

زما دې سر قاتلان ټول زما یاران وو صیبه
ای دې نامردو اشنایي وه پریخي مې ده

رضوان وی دا خبر زما هغې ته ورسوی
دا ستا یاری خو بازاری وه پریخي مې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مونږ د یو بل نه بغیر داسې ګوزاره شروع کړه
هغه وادۀ شوله اومـــــا واپس نشه شروع کړه
چا رانه سوال د بربادۍ وکړو چـــــــــې څه تـه وایي
ما لږ شان سوچ وکړو او بیا مې ستا قیصه شروع کړه
اول وه شوخه شوخه بـیـــــــآ ترې شیخه جوړه شوله
چې ئې په ځان مئین کړم مـــــا نه یې پرده شروع کړه
دا چې مـــــــــــا ولیده له ژوند او ځواکه اووتمه
ما نور کارونه پریښول ما د هغې ننداره شروع کړه
چا چې بلاك کړی وم چـــې قـرض رانه اونه غواړي
اوس چې لږ ښه شوم نو واپس یې رابطه شروع کړه
چې ستا د سترګو اشارو مې زړه مایله نۀ کړو
بیا دې بنو یاره زما پـــه زړه حمله شروع کړه
دا میکدې سندرې جام او ګیلاس پریږده راځه
نفلي روژې ذکر و اذکار مونځ وغیره شروع کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بل په سینه کې یې دی اور لیونی کړی دی
ستا د ناکامې مینې زور لیونی کړی دی
په هغه ځــوان باندې نشو هیڅ تاثیر ونکړلو
ای جینۍ ستا یوه پیغور لیونی کړی دی
وایي ولاکه مــې بیغم بیغمه خوب ته پریدي
لیونۍ ستا د بنګړو شور لیونی کړی دی
مور یې خیرۍ ورته بلا بلا بلا وکړلې
چا چــې زما د زړه ټکور لیونی کړی دی
مسافري ته شو روان بچیان ژاړي ورپسې
د خپل او پردی بې شمیره پور لیونی کړی دی
د ورځې کار کــړي مزدورۍ رزق حلال ګټي
دشپې سوچونو د خپل کور لیونی کړی دی
خفه به ولې نه وي او خفګان به ولې نه کوي
چی ستا دمستو سترګو تور لیونی کړی دی
مینه خپلوي او ملګرتیا ټول خرسېږي اوس
رضوان ددوه وو ورځو ورور لیونی کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسمت کې به همداسې وو خفګان د څه لپاره
چې نه کېږی بیا نـــــه کېږی ارمان د څه لپاره

هېڅ خوند د یارانې نشته پـــــــه زوره یې کومه
چې شوندې په کې ښکل نه کړې جانان د څه لپاره

دهر چا په غمونو کې مـــې ځان وو خپل هېر کړی
چې سخته کې په درد نه خوري خپلوان د څه لپاره

په ژوند خو هېڅ باور نشته نن یو سبا به نه یو
نو ولې بیا غرور کړې په خپل ځان د څه لپاره

چې نه کوې مینه مه کوه د زور خبر خو نه ده
رضوان ته نو په شا کـــتـــل قربان د څه لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارمان یې په رضوان پسې ارمان پاتې شوی
یو درد یې په سینه بې درمـان پاتې شوی

بلها زړونه یې مات کړل د بلها زړونو قاتل شو
خـــــو ستا زورور حسن ته حیران پاتې شوی

په کلی کې مشهور چې په لوفر او په بدمعاش وو
هــغـــــــه ځوان لیـونی په بـیـابان پاتې شوی

د هرچا په غمو کې به اول صف کې ولاړ وو
اوس سخته کی تنها او پریـشـان پاتې شوی

سر ښکته یې راځوړند کړ ستا د کلی رقیبانو
رضوان ورته بـــــې جوابه بې زبان پاتې شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې دنیا لـــه خامو خامو رابطو
زړه مې شین دی له تمامو رابطو

دلته هرڅوك تر مطلبه درسره وي
ما ځان وخوړ پـــه ناکامو رابطو

نفرتونه د غیرت په معنی بولي
مینه نوم شو د بـــدنامو رابطو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غـــم او درد د غریبیۍ ژوند او ژړا ته
کاشکې هېڅ نه وی راغلی زه دنیا ته
زمـــــــاهم نوی ځواني نري بریتونه
خو په یوه سترګك یې پورته کړم هوا ته
د مات شوي زړه تاوان له چانه واخلم
زړه مـــې وسپارمه بیا کومې بلا ته
یو جدا شوې بل دې تور راباندې کېښود
زه نـــــــو وژارم ستا کومې ناروا ته
ته نو زمـــــا د حاله څه خبر یې یاره
خدای دې مه مجبوروه د غم خندا ته
إن شاء الله زه به پاچا شمه دې زړونو
ضرورت لـــرم د مور یوې دعا ته
وفا نه ده پاتې هیچا کې قسم دی
رضوان ووایـــم د زړه رازونه چاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې مې وژنې ګناهګاري سترګې مه راړوه
لیونی کېږمه خومـاري سترګې مـــه راړوه

همداسې پټې سترګې ودریګه خبری کـــوه
صنمه جار شمه هوښیاري سترګې مه راړوه

ګوزار دغشې غوندې زما په زړګي ولګیږي
ظالمې مه کوه خونکاري سترګې مه راړوه

ستاسترګې تېزې دي د بنګو کوکنارو نه هم
زه نشه کېږمه ای یـاری سترګې مه راړوه

د خوب محرومه کړمه ستا زنګیدلو سترګو
ناقراری مې ستا قـراري سترګې مه راړوه

رضوان ته وخانده دلبره بچای ټیټ به ګوري
دغه رنجو باندی سینګاري سترګې مه راړوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـړه خـپـل ژونـد کـوه جـانـان لاپـه کـې څه ته وایی
شنې سترګې سرې شونډې پیزوان لاپـه کې څه ته وایي

شبګیرې شپې یـاد دهـغې او تـر سـهاره ویخ ناست
کاږه بانه پسـته څنګل ښامـار زلفان لاپـه کې څه ته وایي

نـرۍ مـلا قـد چـیـنـاري او انـاري اننګي
ګـیـبي پرتـوګ جـیـګ سـیـنـډلان لاپه کې څه ته وایي

شړنګ د پانزیب پیروی مخ زنې په سر یې شین خال
رضـوانـه پـرې یې ږده لـبان لاپـه کې څه ته وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راوګرځه د نوي ژوند احساس راکړه قربان
لویدلی یم درپورته مې کړه لاس راکړه قربان

ناهیلی د اشنا لـــــه دره راغلمه واپس
ساقي ګوره ښه نه یمه ګلاس راکړه قربان

که شونډې راته نه راکوې مـــه یې راکوه
دا غیږه خو بیا لږه په اخلاص راکړه قربان

خاونده!دغه نور خلك په خپل منځ کې تقسیم کړه
دا یو نفر زما لپاره خـــــــاص راکړه قربان

په خیال کې مې درونغاړه غزل مې کړه دې مینې
رضوانه د لفظونو نـــــــه لباس راکړه قربان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې خپل جانان د بل په غېږ کې ولید
نن زه پوه شومه چې شرك غټه ګناه ده

زه نه مړ یم نه ویخ یم نه ویده یـــــم
فلج شوی یم چی یار رانه جدا ده

د زړه کور مې د غمونو هدیره شوه
چې خبر شومه واده یې نن بیګا ده

هغه دنګ چنار بغل کې هغه کور کې
غږ مې واورید د یتیم غریب ژړا ده

کونډې مور یې د زړه درد نه ورته وویل
زویه غلې دنیا ډېره بې وفا ده

څه د لر او بر کیسې مو شروع کړې
مړه هېڅ نشته دا ټوله پښتونخوا ده

له لغمانه تر کابل او قندهاره
یو مو ژبه یو امیر یو مو وینا ده

په چهره باندې بدرنګه ده رضوانه
خو په زړه باندې شیشه غوندې صفا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه بربادې ورځې شپې دي اندېواله
شبګیرې دي شبګیرې دي اندېواله
نن یې بیا په انتظار کې شپه سبا شوه
څه بې شمیره یې دوکې دي اندېواله
ولې رانغلې ای ولې ولې ولې
دمظلوم زړه مې ګیلې دي اندېواله
په ربښتیا ربښتیا صفا صفا ویلو
لاس کی زما اوس زولنې دي اندېواله
په اور وسوزل ایرې ایرې ایرې شول
دا چیغارې د غزی دي اندېواله
که خدای راوستل وختونه بیا به ګورو
خیر که نن ستا بهانې دي اندېواله
زه خو ستا د سیالۍ نه یمه جانانه
زما خیمه ستا خو بنګلې دي اندېواله
نور به مینه نه کومه زه رضوانه
مینه دروغ دروغ یې وعدې دی اندېواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه مست خمار ګرځیدم
لکه چینار ګـــــرځیدم

چې جیب مې ډك وو صیبه
د ډېرو یار ګـــــــرځیدم

غربت بې لارې کړمه
کنه په لار ګــرځیدم

د کور او کلی غــم ته
هر وخت تیار ګرځیدم

سخته کې یوازې پریخودم
له هرچا جار ګـــــرځیدم

رضوان به تل نشه وم
په هر معیار ګرځیدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې زه درنه دیدن غواړمه ماته کړې بهانې
رقیب ته یې ولاړه هـــره ورځ د بام په سر

رباب مې خرسومه کاتکي ټوپك پرې اخلم
رقیب او جانان ولمه جوړه په دا ټټر

رضوانه یارانو کې خو مو هېڅ ګټه ونکړه
یاران راټولومه ځو ډېر لرې په چکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربه زړه مې راتنګ شوی ربه زما دې زړه قرار شه
ربه ستا عاجز بنده یم ربه تـــــه مې مددګار شه

ربه زه په ډېرو هیلو یمه ستا در ته راغلی
ربه ته زما دې تورو تورو شپو لره سهار شه

ربه شمه زه قربان ستا له راکړو نعمتونو
ربه ستا شکر ګذار یم ربه ته زما دلدار شه

ربه ستا د دین دعوت ته راوتلی خه ډاډه یم
ربه مل می د سختیو زما مل په هره لار شه

ربه ته د لیوني رضوان هر درد لره دوا شه
ربه دا دنیا زه نه غواړم په هغه دنیا مې یار شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د رڼاګانو دغه ښار راته دا زړه خوږين کړی
قسم په خدای مطلبي يار راته دا زړه خوږين کړی

چيرته به زه ستا په وعدو بيا اعتبار ونکړمه
لاليه هر وخت انتظار راته دا زړه خوږين کړی

منافقت کوي زمـــــا او د جانان په منځ کې
دا بې غيرت دوس ريبار راته دا زړه خوږين کړی

له مور او پلاره لـــه خپلوانو او له کلي لرې
مسافری کې پردي کار راته دا زړه خوږين کړی

مرګه راځه کنه همدغه ښه موقع ده درته
ددې دنيا خلکو تيار راته دا زړه خوږين کړی

رضوانه بد او بې وفايي خو يې لاځه کړې څه کړې
د دغه چـــم دا وفادار راته دا زړه خوږين کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ژوند راسره لږ غوندې وفا وکړه لالیه
وعده که تا له ما سره ریښتیا وکړه لالیه

چشمانو ته راوړمه ستا رانجه له کوه قافه
که یوځلې دې په مړو سترګوخنداوکړه لالیه

جیګه نرۍ پزه یې ده غټې غټې سترګې
ریبار راته کیسه شپې ستا وکړه لالیه

شونډې په شونډو راته کښښودې پرون
روژه کې یې په ما غټه ګناه وکړه لالیه

ربه لیونۍ یـــــې کړې زما د زوی په شان
مور مۍ په لمانځه درته ښیرا وکړه لالیه

په نیمه لار دې پریښودلو یاره مطلبي
رضوان سره دی ډېره ناروا وکړه لالیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر دی پرېږده ما خفګانه سرخوړلیه
څنګه پوره نشوې ارمانه سرخوړلیه
یارانه ده مړه جنګ په کې راځي
ګیلې څه ته کړې جانانه سرخوړلیه
تا خو زه یمه نور خیر ته کینولی
بنګړي مه غواړه له مانه سرخوړلیه
چی زما نشوه بوډا ته یی بیا ورکړه
ای زمور د کلي خانه سرخوړلیه
چی په مینه کې دې ماتې وخوړله
بیا نشې مه کړه ای ځوانه سرخوړلیه
هرڅه هیر شو رانه یو ته نه هیریږې
اخري ځل خدای پامانه سرخوړلیه
ځنکدن کې دې پوښتنه هم ونه کړه
رضوان لاړه له دنیا نه سرخوړلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تمام رنګونه مې په لاس کې غله دي
ژوند که د هـــــــري پرې چال کوي

هغه چې مورږ ته ډېر اشنا ښکاري
په مونږه څه نـــا آشنا خیال کوي

درد به اخر له مانه څه جوړوي
چې سه هنر بـــه دا کلال کوي

رضوانه زما بربادي خوند وکه
هغه افسوس زما په حال کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لیونی زړه مـــــــې په نه خبره وران دی
موده وشوه چې په یوه دوه کې حیران دی

له تمامې بناریې ځینـــــــې خپه دی
له دې واړه انسانیت نه پښیمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې په غم غمجن وه نه يې کړو پرسان خدايه
څومره په زړه کلـك دې راکړی ده جانان خدايه
د هېريدلـو چـــل يې ماته را زده کړی نه وو
نور يې په ځان وم مېين کړی ډېر بې شـان خدايه
هره خـبـره هر يو کـار يې تـر مـطلبه وو بس
لکه يـــوسـف يې پـريښودم په بيابان خدايه
ډاکـــټـره ومـــنـــه د زهـــرو ســتـــن راولګوه
هـسـې هـم يـمـه زه د ويـنـې سرطان خدايه
چې يې ريښې ريښې ګـــريـــوان په لاره ووينمه
ورولې ربـــه په رضوان پسې ارمـــان خدايه
د زنده ګۍ چارو کې داسې يـــــم روان خدايه
منزل مې ورك دی پاتې کېږم له کاروان خدايه
هو ستا بنده يم هـــو شکر عبادت دې کوم
خو نور يم واړه انسانيت نه پښيمان خدايه
زمـــــــا رحيمه خدايه وا زما کريمه خدايه
خپله مې وينې نور په ما شې مهربان شې خدايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربت مې ژوند لکه د تور مابنام په شان راتنګ کړه
د مخکې تګ لپاره شاته یـــــــــم روان خدایه
منم چې رب یې زما ته مې په هر څه پوهیږې
په رضوان رحم وکه ته یـــې که ودان خدایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن بیا د مینې ورځ ده او نن بـیـا په چا ماتم ده

نن بیا زړونه مات شوي دي راغلی پرې ستم ده

د مینې محبت فلسفه کفر ورتـــه ښکاري

د ژوند او د جنون فلسفه کبر ورته ښکاري

ارمان یـــــــــې بایلوی د ژوند تورو تیارو کې

ددغې زمانې خلکو کې اوس مکر ورته ښکاري

دا چا چـــــــې دردولی همهغه بنې ادم دی

نن بیا د مینې ورز ده او نن بیا په چا ماتم ده

ارمان یـــــــــې بایلولی دی له ټولو مرور دی

ته دغه سړی وینې در په در خاورې په سر دی

یوې لیونۍ مینې پرې جهان دی پریښی

په غرونو کې اوس ګرځي له جهانه مسافر دی

د سوز او د فریاد ټپې کوي په زړه یې غم دی

نن بیا د مینې ورز ده او نن بیا په چا ماتم ده

نن بیا د مینې ورځ ده څو دردونه جوړوم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښکو سره یو ځای سو ګیلې راټولوم خو

له پاك الله نه ښه ژوند درته غواړمه شیرنې

یو څو ګود مات بیتونه په ډالۍ کې درلیګم خو

د بل چا زرګی مات نه کړې په خدای دا کار ناسم دی

نن بیـــــا د مینې ورځ ده او نن بیا په چا ماتم دی

نن بیـــا د مینې ورځ ده دي دردونه فریادونه

د چا لاس کې پرهر دی او د چا لاس کې اهونه

یو چا ارمان بایللی دی لږ لرې غوندې ناست دی

خو د چا لاس کې غاټول دی او د چا لاس کې ګلونه

رضوان لیونی ګوره جدا شـــوی له صنم دی

نن بیا د مینې ورځ ده او نن بیا په چا ماتم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

بنګړیواله

د کابل بنار په دوهمه چهار راهی کې
تیریدلم ناڅاپي مې ورته پام شو
یوه پیغله دې ګلاب تر ګل نازکه
غونډه منډه په کمپله کې وه تاوه
له یخنې یې زنې دواړه کړپیدلې
او له غټو غټو سترګو یې ملغلرې تویيدلې

یو وړه د اوړو بوجی یې هواره کړی
پری درجن درجن بنګړي له پاسه ایښي
په واورینه ځمکه دا وه ورته ناسته
ور روان شوم چې پوښتنه ترینه وکړم
د ژړا علت یې څه دی ولې ژاړې
او له کوم غم سره دا لاس او ګریوان ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ د ټوکو په انداز مې ورته ویل
بنګړیوالې بچیش ښې مزې دې وکړې
په یخنۍ کې هم خپل کار ته یې راوتې
د زرغون کمیس لستونې
یې ورجیګ کړ اننګو ته
اوښکې یې پاکې کړې مسکۍ شوه
ځوانه څه دي او څه غواړې

ما ویل هیڅ مې پکار نه دي
خو مورکۍ ته به بنګړي درنه لږ ویسم
خو اول به راته وایې ولې ژاړې
بیا مسکۍ شوه ویل یې چې شه
راته وایه له کوم رنګه بنګړي درکړم
الله ﷻ لوی دی غمشریك مې هم هغه دی

ډېرر شله شوم ما ویل ټول بنګړي دې اخلم
خو فقد دا راته ووای ولې ژاړې
لږ وخت غلې وه شروع شوه ویل یې واوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم کال دی دغه ځای کې
دا بنګړي دي خرڅوم یې
خو تر اوسه رانه هیڅا دا پوښتنه ونه کړه
چې هر ځوان او سړی راشي
د جنسي خواهش غوښتنه رانه وکړي

ما ویل خیر ده خپه نشې
زه له هغه خلکو نه یم
ستا د زنې کړپیدو او ژړا راوستلم دلته
ویل یې نه نه زما وروره دا دنیا ده
په کې هر رنګ خلك شته دي
خو د ژوند کیسه مې واوره

زه د دولسو کلو وم
کور کې مشره ومه ځکه
نازولې د مور پلار وم
خپل مکتب ته به ورتلمه
ښه لایقه اول نمره وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ له مکتب راغلم
کور کې شور وو او غوغا وه
ژړاګانې وې د ښځو زړه مې ولوید
د بدن ویښتان مې جیګ شول
دروازې مخکې موټرې وې ولاړې
ور داخل شومه خپل کور ته
دوه کټو کې تابوتونه جوړه ایښي
ما ورمنډه کړه چې ګورم
یو مې پلار وه بل مې مور وه
کیسه لنډه درته کومه
په چاودنه کې دوی مړه شول
مکتب پاتې شو له مانه
څلور خویندی دوه مې ورونه
راترغاړې دي ورور جانه
دلته هره ورځ راځمه
چې مانښام یو مړی رزق ورته یوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوففف رضوانه

بنګړیوالې له دنیا نه زړه راتور کړه

بنګړیوالې له هر چا نه زړه راتور کړه

بنګړیوالې له خندا نه زړه راتور کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

ټولګیواله !څه کیسې دي پوهنتون کې
اوس اول تشریح ته څوك اوچتوي لاس
خاموشي ده که شور هغسې لاجوړ دی
او دا ستاسې منځ کې څوك اول نمره دی
هو ریښتا دوهم نمره او دریم څوك دی
د انا تومي استاد اوس هم غوصه وي
که په زړه یې څه د رحم اوبه توی دي
په چپنو کې نازکې جینکۍ به
په انګړ کې بیخي نه تر ستر ګو کیږي
ټولګیواله تاته شته د ببلتون پته
د کتاب نه لیرې والی مې زړه وژني
لکه مور نه چې د غبرې ماشوم واخلې
لور په لور وهي بچي پسې کوکارې
او په ژوند یې بیخي نه ورځې نور لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګیوله جهالت د څـــو سړیو
پر مړۍ د ولس ناست لکه خپسه
د سپېځلیو هیلو لاړې یـــــــې ترڅې
غواړي ژوند لکه تیاره کړي د خپل فکر
له نازکو پسرلیۍ پسرلیۍ نجونو
احترام غواړي د خپلو بدرنګیو
ډاروونکي په تذلیل د ولس روږدي
څو سړي لکه زومبیان لکه بګوې

ټولګیواله څه کیسې دي پوهنتون کې
زما ژوند خو اوس بیخي په بله واوښت
دریم کال دی کتابونو نه یم لرې
چپترونو مې نیولي دي ګردونه
د قلم او کتابجې په ځای مې لاس کې
یا جارو وي یا څمڅه یا رپیده وي
زړه مې تنګ دی بیخي ډیر دننه کور کې
خپل زحمت او خپل درسونه چې رایاد کړم
زه یې کوم کوم حالتونه درته یاد کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نږدې به شوې زمونږه ازموینې
تیروله به مو شپه ټوله په ویښه
ته فارغ شوې ارمانونه دې پوره شه
د خپل ژوند دا شان شوکت دې مبارك شه
ټولګیواله فراغت دې مبارك

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

د جمعې ورځ وه مبارکه چې اذان یې وکړه
ویل یې لمانځه ته راش پسې بیان یې وکړه
ما اودس وکوو په منډه منډه
بیا ور روان شوم دې مسجد په لوري
ورغلم دوه رکعته لمونځ مې وکړه
ملا صیب پورته کړل لاسونه دواړه
یو دمي چیغې شولې بم والوته
سترګې مې پټې شوې بې هوښه شومه
په ځان خبر نه وم چې څه شوي دي
چې کله سترګې می راوغړیدې
لږ شانتې ساه راکې راوغوړیده
په یوعاجل اطاق کې پروت ومه زه
خواکې مې نور زخمیان کتو کې پراته
دچا پښه نه وه لاسونه نه وه
ځان ته مې هیڅ نه کتل حق حیران وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چی کله ما خپل ځان ته وکتلې

له دې دنیا نه مې زړه تور شو خدایه

دواړه پښې یې راپرې کړې ولې

تخت کی بیهوشه شوم بیا پوه نه شومه

څو ورځې بعد چې په هوش راغلمه

سر ته ولاړ ډاکتر مې وویل چې

مړه یو کم څلویښت کسان شهیدان

شکرالحمدالله ته لا بلا ښه یې

ته خو ژوندی یې یو پښې دې نشته

چې ته په وخت مونږ ته راورسیدې

کنه ته هم وې څلویښتم شهید

رضوان ویلي چې ارمان خدایه

چې بې پښو ژوندون به څنګه وکړم

زمونږ دوه دانی پښې دي په مونږ سه وطن اباد وه

دا وطن دی سر پا وی دښمنان یې بیخي زیاد دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

د شپې ناوخته وخت وه

۲ نیمې ۳ بجې وې

سلام مې وګرزو

لاس مې دعا ته جیګ کړه

بیخي سکوت غالب وه

د ساعت ټک ټک به مې

د سر ماغزه خورول

لګ مې دقت وکوه هوا بیخي یخه وه

بحر توغل شروع وه ورسره واوره هم وه

لږیا شوم ځانه سره

ما ویل رضوانه یاره

د واورې هاغه خوند وه

لکه په واورې باندې

کله ما هغه ویشتله

کله یې زه ویشتلم

کله مو یو بل څخه

په سرکونو باندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډې را منډې وهلې

لکه نشه چې وو موږ

داسې خندام کوله

واورین سړی مو جوړ کړه

ما په هغې تشبیه کو

هغې په ما تشبیه کو

هغې ویل تا غوندی دی

ما ویل هغې غوندې دی

لږ مروره شوله

ویلی زه لاړم درنه

ته هم ابلې سره په سرکه کې کینه

په همدې سوچ کې یو دم

له سوچ مې خیز ووهه

په همدې وخت کې مې چې

خپل جانماز ته پام شو

خیال نه را ووتلم

سه بې اختیاره غوندې

د جانماز سر ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژړغوني غږ کې
دا زمزمه مې وکړه چې

ما په تهجدو کې له خدای غوښتې
خو کبرجنه یاره دعا مې قبوله نه شوه

که په تهجدو او لمونځو وای
اوس به زما په نامه ښار کې یادیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د باران غږ مې په عذابي تا را یادی
خفه موزیك او نیمه شپه مې ځوری
تا رایادی
چـــــــــې ووینم په سرك زه دوه میینان یو ځای
زه یې نه ښښم په درد مې مالګه تویوي تا رایادی
د باران غږ می په عذابی تا را یادی
د شپې شبګیر شـــــم خوب حیران کړم سهار کار ته لاړشم
خوب مې په کار کې ډ پر تنګی زړه می ګرموي تا رایادی
د باران غـــــږمې په عذابی تا را یادی
چی لږ بیرون ته یمه ښه یم ګوزاره کومه
چې کور ته راشم میخانه مې یادی درد می یادی تا رایادی
د باران غږ مې په عذابی تا را یادی
د شپې یوې بجې نه ستا غم سره لاس ګریوان یم
سهار مې مور ملامتی بیچارګی خپه کی
د باران غږ مې په عذابی تا را یادی
رضوان بیخي ناهیلی شوی یم له ژونده پخدای
چې نه وینمه په کې ستا سترګې او بانه لیونی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باران غږ مې په عذابی تا را یادی
ته ښه بیغمه گرزه ژوند نه دې خوندونه اخله
رضوان نیازی دې په یوه یوه لحظه کې یادی رب ته یادی
د باران غږ مې په عذابی تا را یادی

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library